

V literárněvědném ústavu ve Varšavě 1995

POZNÁMKA SESTAVOVATELE

BIBLIOGRAFIE ZAZNAMENÁVÁ TEXTY VLADIMÍRA MACURY PUBLIKOVANÉ knižně a časopisecky do konce roku 1999. Zaznamenává též několik strojopisně rozmnožených textů uložených v knihovně Ústavu pro českou literaturu AV ČR (záznamy č. 366, 414, 421, 455, 467, 487, 547).

Ve dvou oddílech (A. Původní práce, B. Překlady) jsou záznamy řazeny chronologicky, bez ohledu na to, zda-li jde o báseň, povídku, vědeckou práci, esej či některý z publicistických žánrů. V rámci jednoho roku zpravidla knižní publikace předchází časopiseckým otištěním. Následná otištění téhož textu (včetně variant a překladů do cizích jazyků) jsou stahována do jednoho záznamu a příslušně odkazována.

Podkladem k bibliografii bylo několik dílčích soupisů zpracovaných Vladimírem Macurou pro různé účely v datových souborech T 602. Díky jim mohla tato bibliografie obsáhnout v relativní úplnosti i Macurovy juvenilní práce v regionálním tisku, dále publikace v zahraničí, různou mystifikační publicistiku a nepodepsané či chybně signované texty.

Záznamy z těchto dílčích soupisů prošly kolací s katalogy České národní bibliografie a s databázemi Střediska vědeckých informací ÚČL, byly příslušně upraveny, případně doplněny. Podle bibliografických údajů, obsažených v Macurových soupisech, se nepodařilo dohledat tyto texty: recenzi knihy Bernarda Horsta *Signály noci*, jež měla být otištěna pod názvem *Zkrocená smrt v Zemědělských novinách* (patrně brněnském vydání) v prvním čtvrtletí roku 1973, dále anketní příspěvek v publikaci *Knihy v nakladatelství Mladá fronta* (1983), a rozhovor *Slova ztratila svůj význam* v deníku *Region* (roč. 2, 1993, č. 39, s. 5). Z článků vzniklých během Macurovy krátké „předvojenské“ stáže v redakci *Literárních listů* v létě 1968 (více o tom ve Vzpomínkách na okupaci – viz záznam č. 778) se podařilo identifikovat jediný (záznam č. 32).

Jedna položka bibliografie (záznam č. 320) neoznačuje dílo Vladimíra Macury. Macura v tomto případě umožnil propůjčením svého jména vydat práci kolegy, jemuž bylo v té době zakázáno publikovat.

V úvodu přetiskujeme jeden z posledních Macurových textů: jeho projev při převzetí Státní ceny za literaturu 22. října 1998. Výběrem českého a slovenského ohlasu úmrtí Vladimíra Macury 17. dubna 1999 bibliografii uzavíráme.

František Knopp

VLADIMÍR MACURA: NEVÍM, CO SE PATŘÍ V TAKOVÉ CHVÍLI ŘÍCI

(PROJEV PŘI PŘEVZETÍ STÁTNÍ CENY
ZA LITERATURU)

NEVÍM, CO SE PATŘÍ V TAKOVÉ CHVÍLI ŘÍCI. UPAMATOVÁVÁM SE JEN, ŽE PŘI předávání Oscarů se sluší poděkovat: tedy v mém případě porotě (že shledala mé knížky hodné ocenění a že zejména v mém románu neviděla jen marnivou hříčku literárního historika). Rodině, rodičům, dětem, že nezloubily, přátelům, kolegům, prostě „celému štábu“... Určitě bych měl vděčně vzpomenout i svého rodného města Ostravy, které mě fascinovalo a fascinuje a jehož duši si dodnes netroufám vyjádřit vlastními slovy. Snad jsem se svému rodišti alespoň trochu přiblížil právě v Guvernantce, která je vlastně slezským románem – protože se z větší části odehrává v srdci Slezska ve Vratislavi a protože v české části Slezska nedaleko Ostravy, v Nýdku u Jablunkova, byla také v létě o prázdninách před dvěma roky dopsána. Vždyť Ostrava – to je už dotek se Slezskem.

Měl bych také poděkovat Čelakovskému a Antonii Rajské, že mi propůjčili své osudy k svévolnému použití pro to, co jsem já sám potřeboval říci za sebe sama, poděkovat a omluvit se: ale přiznám se, že jsem to učinil v tichosti u jejich hrobu na Olšanských hřbitovech, když knížka vyšla, a měl jsem tehdy pocit, že omluva byla shovívavě přijata.

A konečně bych chtěl poděkovat za dnešní den, za tento dvaadvacátý říjen, jsem už ostatně ve věku, kdy si uvědomuji, že každý dobrý den má nesmírnou cenu.

Toho 22. října v roce 1820 František Ladislav Čelakovský opustil rodné Strakonice a odešel na studia do Prahy. Stýská se mu ovšem, ale je to pro něho dobrý den jako pro mne ten dnešní – vidí ostatně poprvé Josefa Jungmanna.

Téhož dne v tomtéž roce 1820 se básník a dramatik Turinský loučí se svobodou – i pro něho je to dobrý den: nazítří si má v Libochovicích brát ovdovělou Veroniku Vilímkovou a zdá se, že se těší.